

alt for stor Sum, Staten her skød ind, og en alt for betydelig Risiko, den løb ved denne Foranstaltning, der jo skal hjælpe Nationalbanken ud over Vanskeligheder, som den selv er Skyld i, fordi den har forsømt at gøre sin Pligt, sin oktrojmæssige Pligt, da det var Tid. Hvis den for Aar tilbage, da den saa, at det begyndte at gaa galt for den danske Krone, havde skaffet sig de fornødne Deviser og havde ført en fornuftig Politik, saa kunde meget af det, der nu finder Sted, være undgaaet. Nu maa Staten hjælpe. Vi har ment, at Offeret fra Statens Side var alt for stort. Vi har derfor fremsat Ændringsforslag om at nedsætte Statens Lodtagning i Fonden fra $\frac{2}{5}$ til $\frac{1}{5}$ og forhøje Nationalbankens tilsvarende. Fra anden Side blev det foreslaaet — og det sluttede vi os til — at begrænse Risikoen for Staten til det dobbelte af, hvad den er for de private Banker, altsaa $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men intet af disse Forslag har vundet Tilslutning hos Flertallet i Udvalget, heller ikke hos den højtærede Finansminister, som hævdede, at for det første var det ikke muligt paa dette Punkt at naa en anden Overenskomst mellem Staten og Bankerne, og for det andet ansaa han det heller ikke for ønskeligt, idet han mente, at Staten burde gøre et ordentligt Indskud og have en væsentlig Risiko.

Vi fra vor Side har dernæst ønsket, at Statens Indflydelse skulde forøges. Ministeren udtalte i Gaar, at efter hans Mening skulde Bankerne, særlig Nationalbanken, have den afgørende Indflydelse, det skulde Staten ikke have, det vilde være galt, om Staten fik Overvægten. Det mener vi ikke, men vi har dog taget saa meget Hensyn til den Betragtning, at vi i vore Ændringsforslag, som ogsaa har vundet Tilslutning fra radikal Side, har indskrænket os til at give Staten lige Indflydelse med Bankerne, ved at Statens Repræsentanter fik en Stemmeret af 4 Stemmer i Stedet for som foreslaet af Regeringen 3, i den oprindelige Overenskomst med Bankerne jo kun 2. Derved vilde Stemmevægten være lige mellem Statsrepræsentanterne og Bankrepræsentanterne, og intet vilde altsaa kunne gennemføres mod Statens Villie, men Staten kunde altsaa heller ikke gennemtrumfe noget mod Bankernes Villie. Saa maadeholdent har vi stillet os. Men heller ikke dette Forslag fandt Naade hos Flertallet eller Regeringen.

At føre disse Ændringsforslag frem her til Afstemning ved anden Behandling ansaa vi for ønskeligt, da det, man stadig hævder, er dette, at her foreligger en Kontrakt mel-

lem Staten og Bankerne, og den kan ikke røres paa noget væsentligt Punkt. Det er for saa vidt et Ultimatum, som man maa forkaste eller antage, men som ikke kan ændres i Realiteten. Vi har ogsaa stillet enkelte andre Forslag, men da der ikke viste sig nogen Udsigt til Gennemførelse, skal jeg ikke spille Tiden med at omtale dem nærmere. Det har altsaa vist sig ønskeligt, vi kan ikke komme længere.

For øvrigt har Udvalgsarbejdet efter min Mening ikke været spildt. Det har givet megen Klarhed. Der er ført en indgaaende, interessant og efter min Mening ogsaa nyttig Drøftelse. Bl. a. har vi drøftet Guldindløselighedsspørgsmaalet. Jeg nævnte i min Tale i Gaar, at der fra visse Sider, særlig fra agrarisk Side, særlig gennem Taler af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, er rejst en Agitation for at faa genindført Guldindløseligheden, ganske vist i et langsomt Tempo, fortsat gennem en længere Aarrække. Vi har drøftet dette, og jeg har for mit Vedkommende slet ikke stillet mig usympatisk overfor Tanken om en hurtigst mulig Genindførelse af Guldindløseligheden, men det ærede Medlem har ganske vist ikke kunnet overbevise ret mange om, at hans Vej er farbar. Vi fik saa et Samraad om dette Spørgsmaal med den højtærede Stats- og Finansminister, som erklærede, at heller ikke efter hans Mening er denne Vej farbar for Tiden. Saa længe Forholdene ligger i Europa, som de ligger, saa længe intet europæisk Land har genindført Guldmøntfoden, navnlig saa længe England ikke har gjort det, er det haabløst for os her i Danmark at tænke paa at ville noget saadant. Dette betyder altsaa, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup og hans Meningsfæller meget godt kan fortsætte deres Agitation, men hvis de vil give Vælgerbefolkningen et redeligt Indtryk af Situationen, maa de tilføje, at dette kan være et skønt Fremtidsideal, en smuk Teori, der en Gang kan realiseres, men det sker ikke i denne Regerings Levetid. Det maa de tilføje, hvis de vil give Vælgerbefolkningen et redeligt Indtryk af, hvordan Stillingen i Virkeligheden ligger; det har vi nu den højtærede Stats- og Finansministers udtrykkelige Erklæring for. Og hvis de ikke tilføjer det, men stadig f. Eks. stiller det op som noget, der er Venstres Program, et agrarisk Program med Udsigt til snarlig Gennemførelse, saa driver de ikke blot plumt Demagogi, men saa gør de overordentlig Skade, for saa bortleder de Vælgerbefolkningens Opmærksomhed fra de farbare Veje. Dette rundt paa Møder og ved Artikler i Pressen at pege paa ufarbare Veje,